

Laat U niet vangen!

Opgepast met het woord 'VANGEN', zeker als ge vogelliefhebber zijt want dit is een erg misdrijf. Zeg nooit in het bijzijn van onbekenden dat ge 'een uiltje gevangen hebt'... prijs!

Vissers hebben daar geen last van, bankiers, politiciers en charlatans ook niet. Moesten ze een DNA-test doen bij de vogelliefhebbers dan zouden ze verschieten van een bepaald gen dat bij iedereen aanwezig is: het 'vang-gen'! Voor deze verslaving is er maar één afkickcentrum: de rechtbank, geen werkstraf maar een boete waar zelfs de bewoners van 'De Nieuwe Wandeling' in Gent van duizelen. Maar: het mag niet meer!

Er zelfs aan denken kan u een gasboete opleveren.

In 1972 viel de hakbijl op een oeroude gewoonte, het instinct waarmee we werden geboren, moest zich heroriënteren en de weg inslaan van 'gecontroleerd handelen'.

We mochten ons nog bevoorraden uit de natuur maar onder strikte voorwaarden: gekende bevoorraders, open ringen, beperkt aantal, melding aan 'bos en groen'... Allee, we waren gezjost!

Het was kiezen tussen 'legaal', 'illegaal' en de nieuwe reddingsboei 'kweken'. Wie er zich van bewust was, de middelen had en ook de moed, bekwaamde zich via alle kanalen die voor handen waren. De federatie organiseerde congressen, de maatschappijen kweekvergaderingen, de handel deed de rest.

In 2003 was het goed prijs; geen bevoorrading meer, gesloten ringen en een *soortenbesluit* dat de Chinezen nooit nagmaakt hebben, want het was te moeilijk!

Het was te nemen of te laten!

Maar het 'gen' was niet dood en zal het nooit zijn.

Durvers en rebellen in geldnood, hoho, trokken nog de velden en bossen in op zoek naar dat kleinood dat hun honger kon stillen en de vangdrang kon bevredigen.

Het was plots terug oorlog want bij het minste teken van vermoeden stonden geüniformeerde personen aan de voor- en achterdeur, werd uw huis omgekeerd en... soms was het prijs, soms niet!

De heksenjacht was op zeker moment zo groot dat het woord 'vangen' taboe en gevaarlijk was. Een verroest mussenijzerke aan een nagel in de muur of een aardbeiennet aan de wasdraad waren al aanwijzingen voor sommige dierenbeschermers die nog nooit een mezenbolleke gekocht hadden.

Maar de wet was en is nog de wet en stoot soms tegen de borst.

Velen hebben de rol gelost, andere zijn geslaagd in de kweek, nog andere moeten in de beugel tasten en een minderheid volhardt in de boosheid met alle gevolgen van dien. Maar, we moeten een kat een kat noemen.

Voor wat we vroeger deden en mochten, mogen wij ons niet schuldig voelen. Geen WOKE!

We hebben als brave Vlamingen de meeste regels aanvaard met veel tegengoesting in de hoop dat ook de tegenstanders zich eindelijk eerst eens goed informeerden en dan pas begonnen praten.

Ik en vele andere met mij zijn er zich van bewust dat één pennenstreek voldoende is om ons nog eens pijn te doen.

Eén vraag: moeten wij geregeld op de barricades verschijnen of in alle sereniteit verder doen en onder de radar van de vijand proberen blijven?

Ik weet het niet!

Eén zaak weet ik wel en dat is dat we steeds een stap moeten voor blijven en er voor zorgen dat we aan hetzelfde zeel trekken.

Stem voor Van Gent, hoho. Samengevat: *“Wie vangt steken ze binnen, wie vangt steken ze ook binnen.”*

Maar die moet geen boete betalen. Aan u de keuze? Ja man! Nood breekt wet en schaarste is daar soms de reden van. Zo was en is het soms in onze hobby na de afschaffingen en beperkingen.

Niet alle liefhebbers zijn in de mogelijkheid om zelfvoorzienend te zijn.

En zo was het ook bij ‘De Durvers’ in Boomkerke.

Het vangverbod is al een paar jaar van kracht, een paar zijn er al tegen de lamp gelopen, de bevoorrading verloopt niet altijd eerlijk en op de zwarte markt zijn de prijzen onverantwoord.

Een paar liefhebbers hebben de handdoek al geworpen en de voorzitter roept een paar getrouwen samen om naar een oplossing te zoeken. Niemand durft nog op takkelingenvangst want de boswachter en de veldwachter staan op scherp; eindelijk hebben ze de wet als stok achter de deur en boom.

De voormalige topvangers Leon en Miel zijn ook van de partij en stellen voor om hun collega's in de Limburg te contacteren want daar groeien de takkelingen aan de bomen. Alleen schudden en oprapen, hoho.

Iedereen zweert te zullen zwijgen en 's anderendaags wordt er duchtig gebeld, en ja, met succes. Ze mogen er zestig halen... allee... kopen. De koppen worden opnieuw samen gestoken, Leon en Miel zullen de rit doen en hopelijk ook terug komen met de Vlaamse zangerkes met een klein rood-bruin vlekje op de borst. Eén zaak: ze mogen niet gesnapt worden onderweg!

Leon rijdt met een oud klein camionnetje, ooit gekocht van de RTT. De letters staan er nog wazig op, wat een voordeel kan zijn. Er zal een dubbele bodem voorzien worden waar de transportkooien ingeschoven zullen worden en hopelijk houden de vinken zich koest!

Maar de flikken zijn alert en kennen alle trucen van de foor, dus er moet terug gebrainstormd worden.

Aan de toog zit Wies, 'de scheet' voor de vrienden, en hij doet ongewild één van zijn 'mini-last-postjes'. De lokaalhouder zet de deur open en het plaskoerke heeft plots veel volk. Ja man, zo een stank is niet onder woorden te brengen.

Wies drinkt van zijn Rodenbach en zegt: *“Heeft er hier soms iemand iets laten vliegen?”* Niemand antwoordt want ze zijn allemaal buiten.

Na de verluchting gaat de stropersvergadering verder en plots heeft de voorzitter een idee: een stinkend goed idee! Een zaterdag in augustus - de dag van waarheid - vertrekt het oude RTT-bakske richting de Limburg. Een dikke kaars wordt aangestoken in het lokaal en er is geen ontploffingsgevaar want Wies ‘de scheet’ is mee met Leon en Miel... het geheime wapen.

Iets na de middag zitten de zestig toekomstige kampioenen op hun plaats en Wies wordt wakker gemaakt voor de terugweg.

Leon haalt een bak Rodenbachsjes te voorschijn en Wies is klaar wakker; allemaal voor hem!

De stopkes vliegen in het rond en de terugweg verloopt rimpelloos tot Leon plots twee zwaantjes in zijn spiegel ziet naderen.

Hij zegt tegen ‘de scheet’: *“Wies, drinken en scheten laten zoveel mogelijk want de flikken zijn daar.”* Wies begint aan een serenade, Leon en Miel zijn bijna vergast maar nood breekt wet!

De zwaantjes doen het RTT-morrel stoppen en Leon draait zijn vensterke open. Het zwaantje doet een stap achteruit en knijpt zijn neus toe, de drie inzittenden doen alsof er niets gebeurd is .

Het tweede zwaantje opent de achterdeurtjes en begint te kokhalzen en slaat ze terug toe. Wa was dat?

Miel neemt het woord want de zwaantjes hebben nog geen lucht en zegt: “ ‘n Een telefoon moeten hangen in ‘n een beerput, a ja, da stinkt daar hé.” Het is bak of rijden... En het is het tweede; de zwaantjes geven op en over en de rit naar Boomkerke wordt vervolgd.

In de vooravond komen ze met hun buit aan en zijn de helden. Maar ‘de scheet’ heeft wel de beker: een bak Rodenbach. Nog één!

De voorzitter wist dat de Rodenbachsjes de reden waren van de stinkende wervelwinden en als Wies zenuwachtig werd dan werden het stormen. Hem meenemen was een slimme zet.

Alleen hebben Leon en Miel twee weken geen reuk gehad... allee... wel, maar één die ge niet wenst, hoho. Mijn peet Oscar zal toch gelijk gehad hebben toen hij zei dat goede dingen moeten stinken.

Wat ik nooit verstaan heb is dat men vinken ging halen naar de Limburg want men ssspprrreeekkkk dddaaarr trraaaggeer. Die vinken zingen toch ook zo zeker?

Lucien van Gent